

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Ssk/59/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7022200358
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:7022200358.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný (sudca spravodajca) ako predseda senátu, JUDr. Jana Martinčeková ako členka senátu a JUDr. Martin Tiso ako člen senátu vo veci žalobcu: L. H., nar. XX. H. XXXX, X. XX, J. W., zastúpeného: Beňo & partners advokátska kancelária s.r.o., IČO: 44 250 029, Nám. sv. Egídia 40/93, Poprad, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia z 8. novembra 2017, č. KM-OLVS-265/2017/OPK, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Košiciach sp. zn. KE-6S/61/2022 zo 6. marca 2025 takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť žalobcu sa zamietá.
- II. Účastníkom konania sa nepriznáva nárok na náhradu trov kasačného konania.

odôvodnenie:

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívnych spisov žalovaného vyplýva, že žalobca bol k 5. februáru 2015 v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru v stálej štátnej službe, vo funkcii staršieho referenta jednotky zvláštnych činností pohotovostného policajného útvaru Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach. V tento deň sa okolo podľa rozkazu zúčastňoval služobného zákroku v Kráľovciach, v rámci ktorého okolo 21:30 hod pri zadržiavaní osoby padlo šesť výstrelov. Okrem toho boli použité hmaty a chvaty, pretože zadržiavaná osoba útočila nožom, a jeden zo zasahujúcich policajtov sa vážne zranil, takže musel byť ihneď ošetrovaný. Po zákroku sa v služobných priestoroch konala porada s vyhodnotením a po jej skončení žalobca pri odchode povedal jednému z nadriadených, že mu „fajne hučí v uchu“. Dňa 6. februára 2015 žalobca navštívil všeobecného lekára kvôli ťažkostiam s dýchacími cestami, ktorý ho uznal za práceneschopného pre chorobu. Dňa 10. februára 2015 ho vyšetрил otorinolaryngológ, ktorý u neho zistil akutraumu a tinitus, a preto ho do 16. februára 2015 hospitalizovali a 13. februára 2015 podstúpil operáciu. Podľa neskorších lekárskeho správ z marca a apríla 2015 žalobca utrpel stratu sluchu vľavo asi o 33 %. Práceschopný bol znovu od 1. júla 2015.

2. Ešte 12. februára 2015 žalobca sám spísal úradný záznam, v ktorom opísal priebeh zákroku a tvrdil, že strely padli asi meter od neho, v ľavom uchu počíval pískanie a šumenie, čo ešte 5. februára 2015 o 23:15 h oznámil v zasadačke pri hodnotení. V nadväznosti na to 13. februára 2015 spísali úradné záznamy o zásahu aj nadriadení žalobcu. Veliteľ zásahu L. T. uviedol, že žalobca mu po akcii nič nehlásil, až 13. februára 2015 dostal email s jeho úradným záznamom. Zástupca veliteľa T. I. S. takisto zdôraznil, že žalobca mu žiaden úrad neohlásil, potvrdil však, že keď stál pred budovou, pri odchode z porady sa žalobca zmienil o hučaní v uchu, čo však nepovažoval za ohlásenie služobného úrazu. Okrem toho spomenul, že žalobca len 3. februára 2015 nastúpil do práce po predchádzajúcej chorobe dýchacích ciest. Veliteľ W. Š. L. potvrdil, že žalobca mu až 10. februára 2015 volal, že 5. februára 2015 utrpel úraz, a preto to nahlásil ďalej. Ďalej opísal priebeh zákroku, pri ktorom sa podľa jeho vedomostí zranil

len jeden policajt. L.. J. T. v neskoršom úradnom zázname zo 4. septembra 2015 doplnil, že žalobca pri zásahu nebol v prednej línii, takže je nepravdepodobné, že by jeho sluch bol priamo ohrozený výstrelmi; okrem toho nepoužil chrániče sluchu, ktoré mal pridelené.

3. Na základe týchto podkladov a stanoviska svojho senátu škodová komisia krajského riaditeľstva 21. januára 2016 prerokovala úraz žalobcu a dospela k záveru, že ho nemožno považovať za služobný úraz, keďže žalobca ho neohlásil, a tak nebolo možné objektívne zistiť, či vznikol pri výkone služby alebo v súvislosti s ním. Žalobca v reakcii zdôraznil, že bolesť v ušiach pociťoval, ale nevedel, že ide o zranenie, a samo oneskorené ohlásenie nepreukazuje, že úraz nie je služobný. Až 11. júla 2017 žalobca požiadal (okrem iného) o náhradu za bolesť vytrpenú týmto služobným úrazom v sume 858 €, ktorú ustálil podľa lekárskeho posudku. Riaditeľ krajského riaditeľstva mu rozhodnutím z 1. augusta 2017, č. KRPZ-KE-VO2-199-030/2015-PS, nepriznal tento nárok. V odôvodnení odkázal na úradné záznamy L., T. a S., ktoré podľa neho popierajú verziu uvádzanú žalobcom, v dôsledku čoho sú ich vyjadrenia vo vzájomnom rozpore. Rovnako odkázal na uznesenia vyšetrovateľa z trestného konania, ktorý takisto vypočul zasahujúcich policajtov a ktorí nepotvrdili, že by žalobca bol v prvej línii zásahu. Navyše žalobca mal už pred zásahom otorinolaryngologické problémy. Okrem toho mu riaditeľ vytkol, že úraz neohlásil bezodkladne, čím porušil povinnosť vyplývajúcu z § 136 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov v spojení s § 17 ods. 1 písm. a) zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci v znení neskorších predpisov, ale aj z čl. 15 ods. 1 nariadenia ministra vnútra č. 27/2008 V. m. v. o postupe nadriadených pri rozhodovaní a určovaní dávok úrazového zabezpečenia a náhrad pozostalých v súvislosti so služobným úrazom a chorobou z povolania. Tým zmaril možnosť objektívne vyšetriť príčiny a okolnosti vzniku tvrdeného úrazu. Pretože sa nepotvrdil charakter úrazu ako služobného, nevznikol žalobcovi uplatnený nárok na bolestné v zmysle § 20 ods. 1 písm. b) a § 22 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v znení neskorších predpisov.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, v ktorom v podstate zotrval na svojom stanovisku, že úraz nenahlásil, lebo o ňom nevedel, hoci bolesť pociťoval a podrobil sa aj lekárskeму zákroku. Žalovaný tu preskúmaným rozhodnutím z 8. novembra 2017 tomuto odvolaniu nevyhovel, hoci výrok rozhodnutia z 1. augusta 2017 formálne zmenil (úpravou ustanovení, ktoré sa v ňom citovali). Nestotožnil sa s námietkou žalobcu, že namiesto úradných záznamov mali byť osoby vypočuté ako svedkovia, pretože ani žalobca sám takéto vypočutie nenavrhol. Ohlásenie úrazu vo forme poznámky pri odchode o tom, ako mu hučí v uchu, podľa žalovaného nebolo riadne, keďže sám žalobca po ňom bez ďalšieho odišiel. Kvôli chýbajúcemu oznámeniu nemohli nadriadení vykonať potrebné opatrenia na okamžité vyšetrenie úrazu, a preto žalobca zmaril objasnenie jeho povahy, ale napríklad aj okamžité zistenie, či nie je pod vplyvom alkoholu. Žalovaný podľa svojho názoru nebol povinný dokazovať, že sa úraz stal mimo služby, lebo sa nedovoľoval liberácie podľa § 176 zákona č. 73/1998 Z. z. Naopak, zistený skutkový stav (najmä časový odstup medzi úrazom a zistením) neumožňoval preukázať príčinnú súvislosť medzi služobným zákrokom 5. februára 2015 a poškodením žalobcovho zdravia, teda charakter služobného úrazu. V závere aj žalovaný zdôraznil, že žalobca bol poučený o povinnosti riadne hlásiť služobný úraz v zmysle nariadenia č. 27/2008 V. m. v., no nepostupoval v súlade s ním.

5. Správny súd v Košiciach (po zrušení predchádzajúceho rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 S 60/2018-62 rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 9 Sžsk 100/2020) zamietol správnu žalobu, ktorú žalobca podal proti tomuto rozhodnutiu. Po rekapitulácii priebehu dovtedajšieho konania odkázal na ustanovenia § 29 zákona č. 328/2002 Z. z., § 174 a 175 zákona č. 73/1998 Z. z. a § 17 zákona č. 124/2006 Z. z. Po rozhodnutí kasačného súdu, ktorým bol podľa § 469 SSP viazaný, považoval za jedinú spornú otázku, či žalobca svoj úraz včas ohlásil a aký to má vplyv na jeho nárok. Podľa § 17 ods. 1 písm. a) zákona č. 124/2006 Z. z., ale aj čl. 15 nariadenia ministra č. 27/2008 V. m. v. mal žalobca svoj úraz ohlásiť bezodkladne. Napriek tomu úraz, ktorý sa stal 5. februára 2015, ohlásil až 12. februára 2015 emailom. Tým spôsobil objektívnu nemožnosť ustáliť, či ide o služobný úraz v zmysle citovaných ustanovení. Tvrdenia žalobcu o ústnom oznámení na porade nemali podľa správneho súdu oporu v administratívnom spise, pretože ich nepotvrdili úradné záznamy nadriadených T., S. ani L.. Okrem toho mu nič nebránilo, aby ohlásenie vykonal v nasledujúci pracovný deň (6. februára 2015, keď bol u lekára). Keďže pre ohlásenie nie je potrebné lekárske potvrdenie, nepovažoval správny súd za podstatné, že žalobca bol až 10. februára 2015 na lekárskom vyšetrení. Skutkový stav, z ktorého vychádzal žalovaný aj riaditeľ krajského riaditeľstva, tak bol podľa správneho súdu zistený dostatočne. Samotná vypätá situácia po služobnom zákroku nemôže ospravedlniť nesplnenie povinnosti žalobcu, pretože na takéto situácie musí byť policajt pripravený. Poukaz žalovaného na nevykonanú skúšku na prítomnosť alkoholu nepovažoval správny súd za rozhodujúci argument. K argumentu žalobcu, že záver žalovaného je neprimerane prísny,

správny súd odkázal na povahu služobného pomeru policajta, v rámci ktorého nemožno pristupovať zhovievavo k neplneniu povinností.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

6. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalobca domáha zrušenia tohto rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie. Vytkol mu, že nevzal do úvahy celý skutkový stav, pretože žalobca ohlásil úraz bezprostredne po zákroku (ústnym oznámením T.), čo je v súlade s nariadením č. 27/2008. Nič na tom nemení, že nešlo o oficiálne oznámenie, ani že žalobca vyslovene nehovoril o služobnom úraze. Nemohol totiž predpokladať, či hučanie v ušiach je poškodením jeho zdravia; to sa dozvedel až z odborného vyšetrenia. Súd nevzal do úvahy, že postupoval v súlade s ustanovením § 17 ods. 1 písm. a) zákona č. 124/2006 Z. z. a úraz ohlásil aj písomne, len čo sa o ňom dozvedel (po vyšetrení). Celkovo si oznamovaciu povinnosť splnil trikrát. Okrem toho žiaden právny predpis nespája s neoznámením stratu nároku. Zodpovednosť za služobný úraz je prejavom objektívnej zodpovednosti (§ 176 zákona č. 73/1998 Z. z.).

7. Žalovaný považuje napadnutý rozsudok za správny, a preto navrhol zamietnuť kasačnú sťažnosť.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

8. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) bez ohľadu na uplatnené sťažnostné body (§ 453 ods. 2 v spojení s § 203 ods. 2 SSP).

9. V prerokovanej veci žalovaný aj riaditeľ krajského riaditeľstva rozhodovali o nároku žalobcu na náhradu za bolesť (bolestné), ktorá podľa § 20 ods. 1 písm. b) zákona č. 328/2002 Z. z. patrí okrem iného policajtovi, ktorý utrpel služobný úraz podľa § 29 ods. 1 až 3 tohto zákona. Hneď na úvod tak treba zdôrazniť, že pojem pracovného úrazu na účely tohto nároku je vymedzený v jeho § 29, a preto nemožno použiť vymedzenie v § 174 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. Podľa § 29 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. sa za služobný úraz na účely tohto zákona považuje (okrem iného) poškodenie zdravia policajta spôsobené nezávisle od jeho vôle krátkodobým, náhlym a násilným pôsobením vonkajších vplyvov a) pri výkone služobných činností vyplývajúcich zo služobného zaradenia policajta, pri činnosti vykonávanej na príkaz, pokyn alebo rozkaz nadriadeného alebo pri činnosti, ktorá je obvyklá pri plnení služobných úloh vrátane činnosti v čase prestávok v službe, b) pri činnosti, ktorá sa vykonáva v záujme služby alebo s cieľom chrániť záujem služby, bez ohľadu na to, z akého podnetu policajt túto činnosť vykonáva, c) v dôsledku konania alebo opomenutia inej osoby, ak dôvodom takého konania alebo opomenutia je príslušnosť policajta k Policajnému zboru alebo činnosť, ktorú policajt vykonáva alebo vykonával v záujme služby alebo s cieľom chrániť záujem služby, e) pri činnosti, ktorú policajt vykonáva vo verejnom záujme alebo v záujme ochrany života, zdravia alebo majetku. Podľa § 29 ods. 2 cit. zák. sa ako služobný úraz posudzuje aj úraz, ktorý policajt utrpel pre výkon služby.

10. Citované ustanovenie dostatočne podrobne vymedzuje jednotlivé znaky tohto úrazu, ako aj predpoklady, za ktorých sa musí stať, aby išlo o služobný úraz. Žiadne ustanovenie tohto, ale ani iného právneho predpisu neustanovuje, že služobným úrazom je každý úraz, ktorý policajt utrpí počas trvania služobného pomeru, pokiaľ služobný úrad nepreukáže, že sa tak stalo mimo služby. Inak povedané, v právnom poriadku Slovenskej republiky neexistuje domnienka, že úraz policajta počas služobného pomeru je služobný úraz, ktorá by sa v nadväzujúcom konaní musela vyvracať. Naopak, kvalifikácia služobného úrazu je závislá od toho, či sa dokazovaním podarí ustáliť naplnenie jednotlivých jeho znakov a okolností, za ktorých vznikol, ako ich vymedzuje citované ustanovenie § 29 zákona č. 328/2002 Z. z. Ak sa dokazovaním nepodarí ustáliť také skutkové okolnosti, ktoré zodpovedajú predpokladom podľa tohto ustanovenia, potom nie je možný záver, že ide o služobný úraz. Opak nemožno vyvodzovať ani zo žalobcom citovaného § 176 zákona č. 73/1998 Z. z., pretože toto ustanovenie upravuje len zbavenie sa zodpovednosti služobného úradu za služobný úraz, teda situáciu, kedy je ustálené, že úraz je služobný a ide len o to, či zaň služobný úrad zodpovedá. Ani z neho však nemožno vyvodiť domnienku, že každý úraz počas trvania služobného pomeru je služobným úrazom (porov. v tomto smere podobné úvahy o autonómnom posudzovaní znakov pracovného úrazu podľa § 8 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v rozsudku veľkého senátu sp. zn. 19 SVs 3/2024, ods. 24 a nasl.).

11. Podľa § 84 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. sa na konanie o dávkach sociálneho zabezpečenia vzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov. Podľa § 32 ods. 1 Spr. por. je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutkový stav a za tým účelom obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov si určuje správny orgán (§ 32 ods. 2 Spr. por.) a patria medzi ne predovšetkým dôkazy (§ 34 ods. 1 a 2). Podľa § 34

ods. 5 Spr. por. správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Výsledkom hodnotenia dôkazov je skutkový stav, ktorý je vyjadrený v rozhodnutí (§ 47 ods. 3 Spr. por.). Podľa § 191 ods. 1 písm. f) SSP môže správny súd zrušiť napadnuté rozhodnutie, len ak skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu. Citované ustanovenie je tak jedným z konkrétnych prejavov zásady, že súdy v správnom súdnictve nenahrádzajú orgány verejnej správy, ale len preskúmavajú zákonnosť ich postupu. Úlohou správneho súdu je teda posúdiť, či v administratívnych spisoch má oporu zistený skutkový stav ako celok, nie každý jednotlivý čiastkový argument, ktorým orgán verejnej správy zistený skutkový stav podoprel. Zrušiť rozhodnutie s použitím § 191 ods. 1 písm. f) SSP môže správny súd len vtedy, ak zistí, že skutkový stav (t. j. skutočnosť, z ktorých vychádza právne posúdenie) nemá oporu v administratívnych spisoch alebo je s nimi v priamom rozpore (porov. podobne už rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 4 SŽk 18/2020).

12. V prerokúvanej veci už prvostupňové rozhodnutie z 1. augusta 2017 skutkovo ustálilo, že sa nepodarilo preukázať, že by poškodenie sluchu, kvôli ktorému žalobca žiadal bolestné, vzniklo pri služobnom zákroku 5. februára 2015, ako to žalobca tvrdil. Toto rozhodnutie odkázalo predovšetkým na jednotlivé úradné záznamy nadriadených T., S. a L., ktoré popierali, že by žalobca ohlásil svoje zdravotné ťažkosti ako služobný úraz. Okrem toho však toto rozhodnutie citovalo aj výpovede viacerých policajtov, ktorí spolu so žalobcom zasahovali pri zákroku 5. februára 2015 a ktorí popreli, že by žalobca bol v prvej línii zásahu, teda (ako on sám tvrdil) približne jeden meter od streľby. Popri tom toto rozhodnutie poukázalo aj na okolnosť, že žalobca mal už pred týmto zásahom zdravotné problémy práve v nosno-ušno-krčnej oblasti. Obsah administratívneho spisu pritom dosvedčuje, že od 6. februára 2015 bol žalobca práceneschopný kvôli infekcii horných dýchacích ciest (akútny zápal čeľustnej dutiny). Inak povedané, podľa obsahu administratívneho spisu žalobca v období okolo sporného služobného zákroku celkom zjavne trpel aj inými zdravotnými ťažkosťami, ktoré súviseli aj s nosno-ušno-krčnou sústavou, a navyše viacerí priami účastníci služobného zákroku popreli, že by bol vystavený hluku zo streľby v takej intenzite, ako to on tvrdil. Potom však záver riaditeľa krajského riaditeľstva, že nie je dostatočne preukázaný priamy súvis medzi jeho poškodením zdravia (akutrauma a strata sluchu) a daným zákrokom, nielenže nie je v rozpore s obsahom spisu, ale má v ňom oporu, a takéto vyhodnotenie vykonaných dôkazov neodporuje zásade vyjadrenej v § 34 ods. 5 Spr. por.

13. Za daných okolností potom možno súhlasiť so žalovaným, že práve včasné ohlásenie služobného úrazu bolo rozhodujúcou okolnosťou, ktorá by bola vytvorila podmienky na okamžité a riadne prešetrenie tohto úrazu. Žalobcu by teda bolo možné napr. okamžite dopraviť na odborné vyšetrenie a v krátkom časovom slede po zákroku ustáliť, či už došlo k tvrdenému poškodeniu zdravia alebo nie, prípadne či a ako je toto poškodenie dôsledkom iných príčin. Ak žalobca svoj úraz riadne neohlásil a správu o ňom podal až 10. februára 2015, teda potom, čo už bol práceneschopný kvôli chorobe dýchacích ciest, nemožno žalovanému vytknúť, že z týchto skutočností nepovažoval za možné urobiť skutkový záver o tom, že tento úraz je skutočne dôsledkom služobného zákroku z 5. februára 2015. So žalobcom možno samozrejme súhlasiť v tom, že samo včasné neohlásenie nemá podľa zákona č. 328/2002 Z. z., ani iných predpisov za následok zánik (preklúziu) nároku (porov. najmä § 106 tohto zákona a contrario). V prerokúvanej veci však ani žalovaný, ani kasačný súd v predošlom zrušujúcom rozsudku nevychádzali z toho, že by neohlásením nárok právne zanikal. Ich východiskom bola úvaha, že kvôli včasnému neohláseniu žalobca zmaril možnosť vykonať bezprostredne také úkony (a tým zadovážiť dôkazy), ktoré by dovoľovali s dostatočnou istotou skutkovo ustáliť, že ním uvádzané poškodenie zdravia je priamym dôsledkom zákroku 5. februára 2015, teda že vzniklo spôsobom a za okolností, aké ustanovuje § 29 cit. zák., a nie z iných príčin, ktoré v prerokúvanej veci prichádzali do úvahy (porov. podobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 SŽso 75/2014).

14. Nemožno sa potom stotožniť s jeho obranou, že akési mimochodom prednesené slová o „hučaní v uchu“ možnosť vnímať ako ohlásenie úrazu. So žalobcom možno súhlasiť, že ustanovenie § 17 ods. 1 písm. a) zákona č. 124/2006 Z. z. nevyžaduje, aby sa pracovný úraz ohlásil písomne, takže toto ohlásenie môže byť aj ústne. V každom prípade však musí ísť o taký prejav ohlasujúceho zamestnanca [ale aj policajta v služobnom pomere, porov. § 3 písm. b) cit. zák. v spojení s poznámkou pod čiarou č. 5], z ktorého je zrejmé, že vážne informuje príslušného nadriadeného o tom, že došlo k určitému poškodeniu zdravia, ktoré predtým nepociťoval, a že sa javí pravdepodobné, že toto poškodenie je dôsledkom určitej udalosti, ktorá akokoľvek súvisí s vykonávanou prácou (činnosťou) alebo s pracoviskom zamestnávateľa. Žalobca vo svojich podaniach tvrdil, že už v deň zákroku pociťoval v uchu bolesť, a podľa kasačného súdu je pocit bolesti vo všeobecnosti ukazovateľom určitej zmeny zdravotného stavu, ktorá je pre organizmus neprirodzená. Preto tvrdenie žalobcu, že o úraze (ako poškodení zdravia, porov. § 29 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z.) sa dozvedel až pri odbornom vyšetrení

10. februára 2015, odporuje jeho vlastnému tvrdeniu, že bolesť cítil už 5. februára 2015. Za daných okolností sa však kasačný súd stotožňuje so žalovaným aj správnym súdom, že jeho mimochodom a pri odchode prednesené vyhlásenie, že mu „fajne hučí v uchu“, po ktorom bez ďalšieho odišiel, nemožno považovať za taký prejav, z ktorého by nadriadený mohol vydedukovať, že ním ohlasuje služobný úraz v zmysle § 17 ods. 1 písm. a) zákona č. 124/2006 Z. z.

IV.

Záver

15. Na základe uvedených úvah kasačný súd dospel k záveru, že nie je daný žiaden zo zákonných dôvodov kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, a tak ju podľa § 461 SSP rozsudkom (§ 457 ods. 1 SSP) zamietol.

16. O trovách bolo rozhodnuté podľa § 167 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, keď žalobca vo veci úspech nemal a žalovaný ho síce mal, kasačný súd však nezistil výnimočné dôvody, aby sa mu nárok na náhradu trov priznal.

17. Tento rozsudok prijal senát pomerom hlasov 3:0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.